

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

3. června 2025*

„Řízení o předběžné otázce – Prostor svobody, bezpečnosti a práva – Kontroly na hranicích, azyl a přistěhovalectví – Směrnice 2002/90/ES – Obecné protiprávní jednání spočívající v napomáhání k nepovolenému vstupu, přechodu a pobytu – Článek 1 odst. 1 písm. a) – Výklad v souladu s Listinou základních práv Evropské unie – Článek 7 – Respektování soukromého a rodinného života – Článek 24 – Práva dítěte – Článek 52 odst. 1 – Zásah do podstaty základních práv – Článek 18 – Právo na azyl – Osoba, která zajistí nepovolený vstup nezletilých státních příslušníků třetích zemí, kteří ji doprovázejí a které má ve skutečné péči, na území členského státu“

Ve věci C-460/23 [Kinsa]ⁱ,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Tribunale di Bologna (soud v Boloni, Itálie) ze dne 17. července 2023, došlým Soudnímu dvoru dne 21. července 2023, v trestním řízení proti

OB,

za účasti:

Procura della Repubblica presso il Tribunale di Bologna,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení: K. Lenaerts, předseda, T. von Danwitz, místopředseda, F. Biltgen, K. Jürimäe, C. Lycourgos, M. L. Arastey Sahún, S. Rodin, A. Kumin a M. Gavalec, předsedové senátů, E. Regan, N. Piçarra (zpravodaj), Z. Csehi a O. Spineanu-Matei, soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

za soudní kancelář: C. Di Bella, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. června 2024,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za OB: F. Cancellaro, avvocata,

* Jednací jazyk: italština.

ⁱ Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádné ze zúčastněných stran.

- za italskou vládu: G. Palmieri, jako zmocněnkyně, ve spolupráci s: S. Faraci a W. Ferrante, avvocati dello Stato,
 - za maďarskou vládu: M. Z. Fehér a R. Kissné Berta, jako zmocněnci,
 - za Radu Evropské unie: R. Meyer, K. Pleśniak a A. Ştefănuţ, jako zmocněnci,
 - za Evropskou komisi: A. Katsimerou, P. A. Messina a J. Vondung jako zmocněnci,
- po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 7. listopadu 2024,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká jednak výkladu čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) ve spojení s jejími články 2, 3, 6, 7, 17 a 18, a jednak platnosti, ve světle těchto ustanovení, směrnice Rady 2002/90/ES ze dne 28. listopadu 2002, kterou se definuje napomáhání k nepovolenému vstupu, přechodu a pobytu (Úř. věst. 2002, L 328, s. 17; Zvl. vyd. 19/06, s. 64), 17), a rámcového rozhodnutí Rady 2002/946/SVV ze dne 28. listopadu 2002 o posílení trestního rámce s cílem zabránit napomáhání k nepovolenému vstupu, tranzitu a pobytu (Úř. věst. 2002, L 328, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 61).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci trestního řízení zahájeného proti OB, státní příslušnici třetí země, z důvodu napomáhání k nepovolenému vstupu dvou nezletilých státních příslušnic této třetí země, které ji doprovázely a které má ve skutečné péči, na italské území.

Právní rámec

Mezinárodní právo

Ženevská úmluva

- 3 Článek 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, podepsané v Ženevě dne 28. července 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, sv. 189, s. 150, č. 2545 (1954)], která vstoupila v platnost dne 22. dubna 1954 a byla doplněna Protokolem týkajícím se právního postavení uprchlíků, který byl přijat v New Yorku dne 31. ledna 1967 a vstoupil v platnost dne 4. října 1967 (dále jen „Ženevská úmluva“), nadepsaný „Uprchlíci, kteří se nezákonně zdržují v zemi, do které se uchýlili“, v odstavci 1 stanoví:

„Smluvní státy se zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost.“

Palermský protokol o pašování přistěhovalců

- 4 Protokol proti pašování přistěhovalců po zemi, po moři a letecky, který doplňuje Úmluvu Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu, byl podepsán Evropským společenstvím dne 12. prosince 2000 v souladu s rozhodnutím Rady 2001/87/ES ze dne 8. prosince 2000 (Úř. věst. 2001, L 30, s. 44; Zvl. vyd. 11/36, s. 125, dále jen „Palermský protokol o pašování přistěhovalců“). Tento protokol byl schválen rozhodnutím Rady 2006/616/ES ze dne 24. července 2006 (Úř. věst. 2006, L 262, s. 24), pokud jde o ustanovení protokolu, která spadají do oblasti působnosti článků 179 a 181a ES, a rozhodnutím Rady 2006/617/ES ze dne 24. července 2006 (Úř. věst. 2006, L 262, s. 34), pokud jde o ustanovení protokolu, která spadají do oblasti působnosti části třetí hlavy IV Smlouvy o ES. Článek 2 Palermského protokolu o pašování přistěhovalců stanoví:

„Účelem tohoto Protokolu je předcházet pašování přistěhovalců a bojovat proti němu, jakož i podporovat spolupráci mezi smluvními stranami za tímto účelem, při současné ochraně práv pašovaných přistěhovalců.“

Úmluva o právech dítěte

- 5 Článek 27 Úmluvy o právech dítěte, přijaté Valným shromážděním Organizace spojených národů dne 20. listopadu 1989 (*Recueil des traités des Nations unies*, sv. 1577, s. 3), stanoví:

„Rodič(e) nebo jiné osoby, které se o dítě starají, nesou v rámci svých schopností a finančních možností základní odpovědnost za zabezpečení životních podmínek nezbytných pro rozvoj dítěte.“

Unijní právo

Listina

- 6 Článek 7 Listiny, nadepsaný „Respektování soukromého a rodinného života“, stanoví:

„Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace.“

- 7 Článek 18 Listiny zní takto:

„Právo na azyl je zaručeno při dodržování [Ženevské úmluvy] a v souladu se Smlouvou o [EU] a Smlouvou o [FEU] [...]“

- 8 Článek 24 Listiny, nadepsaný „Práva dítěte“, stanoví:

„1. Děti mají právo na ochranu a péči nezbytnou pro jejich blaho. Mohou svobodně vyjadřovat své názory. V záležitostech, které se jich dotýkají, se k těmto názorům musí přihlížet s ohledem na jejich věk a vyspělost.

2. Při všech činnostech týkajících se dětí, ať už uskutečňovaných veřejnými orgány nebo soukromými institucemi, musí být prvořadým hlediskem nejvlastnější zájem dítěte.

3. Každé dítě má právo udržovat pravidelné osobní vztahy a přímý styk s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu s jeho zájmy.“

9 Článek 52 Listiny, nadepsaný „Rozsah a výklad práv a zásad“, v odstavci 1 stanoví:

„Každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.“

Směrnice 2002/90

10 Body 1 až 5 odůvodnění směrnice 2002/90 uvádějí:

„(1) Jedním z cílů Evropské unie je postupné vytvoření prostoru svobody, bezpečnosti a práva, což kromě jiného znamená, že je třeba bojovat s nepovoleným přistěhovalectvím.

(2) Proto je třeba přijmout opatření k boji proti napomáhání k nepovolenému přistěhovalectví jak v souvislosti s nepovoleným překračováním hranic ve vlastním smyslu slova, tak i za účelem odhalování sítí vykořisťujících lidské bytosti.

(3) Za tím účelem má zásadní význam sblížení stávajících právních předpisů, zejména pokud jde o přesné vymezení dotyčného protiprávního jednání a případy vynětí, což je předmětem této směrnice, a dále pokud jde o minimální pravidla pro sankce, [...] což je předmětem rámcového rozhodnutí [2002/946].

(4) Účelem této směrnice je stanovit definici napomáhání k nepovolenému přistěhovalectví, a tím zajistit účinnější provádění rámcového rozhodnutí [2002/946] s cílem předcházet tomuto trestnému činu.

(5) Tato směrnice doplňuje další nástroje přijaté pro boj proti nepovolenému přistěhovalectví, nezákonnému zaměstnávání, obchodování s lidmi a pohlavnímu vykořisťování dětí.“

11 Článek 1 této směrnice, nadepsaný „Obecné protiprávní jednání“, stanoví:

„1. Každý členský stát přijme vhodné sankce vůči

a) každé osobě, která úmyslně napomůže osobě, která není státním příslušníkem členského státu, vstoupit na území členského státu nebo přejít přes území takového státu v rozporu s právními předpisy dotyčného státu o vstupu nebo přechodu cizinců;

[...]

2. Každý členský stát může rozhodnout, že neuloží sankce, pokud jde o jednání stanovené v odst. 1 písm. a), a použije své vnitrostátní právní předpisy a postupy, jestliže cílem daného jednání bylo poskytnout dotčené osobě humanitární pomoc.“

Rámcové rozhodnutí 2002/946

- 12 Článek 1 rámcového rozhodnutí 2002/946, nadepsaný „Sankce“, v odstavci 1 stanoví:
„Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby za protiprávní jednání uvedená v člancích 1 a 2 směrnice [2002/90] bylo možné uložit účinné, přiměřené a odrazující sankce, které mohou vést k vydání pachatele.“
- 13 Článek 6 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Mezinárodní právo o uprchlících“, stanoví:
„Toto rámcové rozhodnutí se použije, aniž je dotčena ochrana poskytovaná uprchlíkům a žadatelům o azyl v souladu s mezinárodním právem o uprchlících nebo s jiným mezinárodním aktem týkajícím se lidských práv, a zejména dodržování mezinárodních závazků podle článků 31 a 33 [Ženevské úmluvy].“

Směrnice 2011/95/EU

- 14 Body 16 a 18 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9) znějí takto:
„(16) [...] Tato směrnice zejména usiluje o zajištění plného dodržování lidské důstojnosti a práva na azyl u žadatelů o azyl a jejich rodinných příslušníků, kteří je doprovázejí, a o podporu používání článků 1, 7, 11, 14, 15, 16, 18, 21, 24, 34 a 35 [Listiny], a je třeba ji proto odpovídajícím způsobem provést.
[...]
(18) Při provádění této směrnice by se členské státy měly v souladu s [Úmluvou o právech dítěte] řídit především zásadou ‚nejlepších zájmů dítěte‘. Při posuzování nejlepších zájmů dítěte by členské státy měly zejména náležitě zohledňovat zásadu celistvosti rodiny [...]“

- 15 Článek 23 této směrnice, nadepsaný „Zachování celistvosti rodiny“, v odstavci 1 stanoví:
„Členské státy zajistí, aby mohla být zachována celistvost rodiny.“

Směrnice 2013/33/EU

- 16 Bod 9 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (Úř. věst. 2013, L 180, s. 96), uvádí:
„Členské státy by měly při uplatňování této směrnice usilovat o to, aby byly v souladu s [Listinou], [Úmluvou o právech dítěte] a Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod[, podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950] plně respektovány zásady nejlepšího zájmu dítěte a celistvosti rodiny.“

Schengenský hraniční kodex

- 17 Článek 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) (Úř. věst. 2016, L 77, s. 1, dále jen „Schengenský hraniční kodex“), nadepsaný „Oblast působnosti“, zní takto:

„Toto nařízení se vztahuje na všechny osoby překračující vnitřní nebo vnější hranice členských států, aniž jsou tím dotčena:

[...]

b) práva uprchlíků a osob žádajících o mezinárodní ochranu, zejména pokud jde o zásadu nevracet uprchlíky.“

- 18 Článek 4 Schengenského hraničního kodexu, nadepsaný „Základní práva“, stanoví:

„Při uplatňování tohoto nařízení jednají členské státy v plném souladu s příslušnými ustanoveními práva Unie včetně [Listiny], příslušnými normami mezinárodního práva, jako je [Ženevská úmluva], v plném souladu se [...] závazky ohledně přístupu k mezinárodní ochraně, zejména zásadou nenavracení, a základními právy. [...]“

Italské právo

- 19 Článek 12 decreto legislativo n. 286 – Testo unico delle disposizioni concernenti la disciplina dell’immigrazione e norme sulla condizione dello straniero (legislativní nařízení č. 286, konsolidované znění právních předpisů v oblasti přistěhovalectví a pravidel týkajících se postavení cizince) ze dne 25. července 1998 (GURI č. 191 ze dne 18. srpna 1998, běžný dodatek č. 139), ve znění rozhodném z hlediska skutkového stavu v původním řízení (dále jen „konsolidované znění právních předpisů v oblasti přistěhovalectví“), nadepsaný „Ustanovení proti nepovolenému přistěhovalectví“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. S výhradou závažnějšího trestného činu každý, kdo v rozporu s ustanoveními tohoto konsolidovaného znění podporuje, řídí, organizuje, financuje nebo uskutečňuje přepravu cizinců do Itálie nebo se dopouští jiného jednání s cílem umožnit jim protiprávní vstup do Itálie nebo jiného státu, jehož státními příslušníky nejsou a v němž nemají ani trvalé bydliště, bude potrestán trestem odnětí svobody v rozmezí od jednoho do pěti let a pokutou ve výši 15 000 eur za každou osobu.

2. Aniž jsou dotčena ustanovení článku 54 [Codice penale (trestní zákoník)], trestný čin nepředstavují záchranné a humanitární činnosti poskytované v Itálii cizincům v nouzi, kteří se však nacházejí na území státu.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 20 Dne 27. srpna 2019 se OB dostavila na letištní hraniční přechod v Boloni (Itálie) při příletu ze třetí země, přičemž ji doprovázely dvě nezletilé osoby ve věku osm a třináct let. Všechny měly falešné cestovní pasy.

- 21 Dne 28. srpna 2019 byla OB zatčena a na základě rozhodnutí Tribunale per i minorenni (soud pro mladistvé, Itálie) byly obě nezletilé osoby umístěny do přijímacího zařízení. Proti OB bylo u Tribunale di Bologna (soud v Boloni, Itálie), který je předkládajícím soudem, zahájeno řízení pro trestný čin napomáhání k nepovolenému vstupu státních příslušníků třetích zemí podle čl. 12 odst. 1 konsolidovaného znění právních předpisů v oblasti přistěhovalectví v souběhu s trestným činem držení falešných dokladů totožnosti podle článku 497a trestního zákoníku. OB naproti tomu není trestně stíhána pro nepovolený vstup na italské území.
- 22 Dne 29. srpna 2019 OB na jednání za účelem potvrzení jejího zatčení před vyšetřujícím soudcem Tribunale di Bologna (soud v Boloni) prohlásila, že uprchla ze své země původu, aby unikla výhrůžkám smrti, kterým byla ona a její rodina vystavena ze strany svého bývalého partnera. OB rovněž uvedla, že se obávala o fyzickou nedotknutelnost nezletilých osob, které ji doprovázely, konkrétně její dcery a neterě, která jí byla svěřena do péče po smrti své matky.
- 23 Usnesením z téhož dne vyšetřující soudce potvrdil zatčení OB a zamítl návrh státního zastupitelství na její vzetí do vazby. Toto zamítnutí bylo potvrzeno v odvolacím řízení z důvodu, že neexistuje žádný důvod pochybovat o pravdivosti prohlášení OB ve fázi vyšetřování.
- 24 Dne 9. října 2019 podala OB žádost o mezinárodní ochranu. Řízení týkající se této žádosti nebylo ke dni podání této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ukončeno.
- 25 Rozhodnutím ze dne 30. září 2021 Tribunale per i minorenni (soud pro mladistvé) na základě forenzního vyšetření zjistil, že mezi OB a jednou ze dvou nezletilých osob existuje příbuzenský vztah, v důsledku čehož byla OB uznána rodičovská zodpovědnost k této nezletilé osobě. Naproti tomu tento soud nemohl prokázat existenci příbuzenského vztahu mezi OB a druhou nezletilou osobou, která dne 10. září 2019 opustila z vlastní iniciativy přijímací zařízení, do kterého byla umístěna.
- 26 Předkládající soud uvádí, že podle zprávy orgánů sociální péče vypracované na základě výsledku nezletilých osob je druhá nezletilá osoba skutečně neterí OB a byla jí svěřena do péče po smrti své matky. Uvádí, že obě nezletilé osoby jsou „svěřeny do odpovědnosti a pod ochranu“ OB.
- 27 Předkládající soud uvádí, že jednání OB, jehož cílem bylo zajistit nepovolený vstup dvou nezletilých osob na italské území, spadá z hmotněprávního hlediska pod trestný čin uvedený v čl. 12 odst. 1 konsolidovaného znění právních předpisů v oblasti přistěhovalectví, a nikoli pod čl. 12 odst. 2 tohoto konsolidovaného znění, jelikož toto ustanovení stanoví, že trestný čin nepředstavují „záchranné a humanitární činnosti poskytované v Itálii cizincům v nouzi, kteří se však nacházejí na území státu“.
- 28 Předkládající soud z výše uvedeného vyvozuje, že uvedený článek 12 je v rozporu se zásadou proporcionality vyplývající z čl. 52 odst. 1 Listiny nejen z hlediska nevyhnutelnosti zásahu do základních práv zaručených v člancích 2, 3, 6, 7, 17 a 18 Listiny k dosažení cílů směrnice 2002/90 a rámcového rozhodnutí 2002/946, ale i z hlediska vyvážení dotčených zájmů, které vyžadují ochranu.
- 29 Ačkoli je podle tohoto soudu takové jednání, jako je jednání OB, vyloučeno z působnosti čl. 12 odst. 2 konsolidovaného znění právních předpisů v oblasti přistěhovalectví, mohlo by být přesto kvalifikováno jako čin spáchaný za účelem „humanitární pomoci“ ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice 2002/90. Toto jednání by tedy nemělo spadat pod čl. 1 odst. 1 písm. a) této směrnice, jelikož spočívá v usnadnění výkonu práva dotčených nezletilých osob, zaprvé jejich práva na život,

fyzickou nedotknutelnost a svobodu a bezpečnost, zaručených články 2, 3 a 6 Listiny, pokud jsou tato práva v jejich zemi původu ohrožena, zadruhé jejich práva na respektování rodinného života zaručeného článkem 7 Listiny, s ohledem na příbuzenské vztahy mezi OB a těmito nezletilými osobami, a zatřetí jejich práva na azyl zaručeného článkem 18 Listiny v souvislosti s žádostí o mezinárodní ochranu podanou OB.

- 30 Avšak vzhledem k tomu, že čl. 12 odst. 1 konsolidovaného znění právních předpisů v oblasti přistěhovalectví je v souladu s „právním rámcem, jak je stanoven ve směrnici 2002/90 a v rámcovém rozhodnutí 2002/946“, považuje předkládající soud za nepřiměřené vyloučit použití tohoto ustanovení z důvodu, že by porušovalo článek 52 odst. 1 Listiny. Domnívá se spíše, že je nutné položit Soudnímu dvoru otázku týkající se jak výkladu tohoto článku 52 odst. 1 ve vztahu k článku 12 odst. 1 konsolidovaného znění právních předpisů v oblasti přistěhovalectví, tak i platnosti čl. 1 odst. 1 písm. a) a odst. 2 směrnice 2002/90 a čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/946, jelikož z těchto tří posledních ustanovení vyplývá, že se omezují na to, že stanoví právo, a nikoli povinnost, členských států nepovažovat za trestný čin jednání směřující k poskytnutí pomoci při nepovoleném vstupu na jejich území, pokud je cílem tohoto jednání poskytnout humanitární pomoc.
- 31 Za těchto okolností se Tribunale di Bologna (okresní soud v Boloni) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Brání [Listina], a zejména zásada proporcionality stanovená v čl. 52 odst. 1 ve spojení s právem na osobní svobodu a právem na vlastnictví podle [jejích] článků 6 a 17, jakož i právem na život a nedotknutelnost lidské osobnosti podle [jejích] článků 2 a 3, právem na azyl podle [jejího] článku 18 a s respektováním rodinného života podle [jejího] článku 7, ustanovením směrnice [2002/90] a rámcového rozhodnutí [2002/946] (provedeným v italském právním řádu prostřednictvím právní úpravy stanovené v článku 12 konsolidovaného znění právních předpisů v oblasti přistěhovalectví) v rozsahu, v němž členským státům ukládají povinnost stanovit trestní sankce pro každého, kdo úmyslně napomáhá nebo se dopouští jednání směřujícího k napomáhání k nepovolenému vstupu cizinců na území Unie, a to i v případě, že se tohoto jednání dopouští bezúplatně, aniž současně stanoví povinnost členských států vyloučit trestnost jednání spočívajícího v napomáhání k nepovolenému vstupu za účelem poskytnutí humanitární pomoci cizinci?

2) Brání [Listina], a zejména zásada proporcionality stanovená v [jejím] čl. 52 odst. 1 ve spojení s právem na osobní svobodu a právem na vlastnictví podle [jejích] článků 6 a 17, jakož i právem na život a nedotknutelnost lidské osobnosti podle [jejích] článků 2 a 3, právem na azyl podle [jejího] článku 18 a s respektováním rodinného života podle [jejího] článku 7, stanovení trestnosti uvedené v článku 12 konsolidovaného znění právních předpisů v oblasti přistěhovalectví v rozsahu, v němž postihuje jednání osoby, která se dopustí jednání směřujícího k zajištění nepovoleného vstupu cizince na území státu, a to i v případě, že se tohoto jednání dopouští bezúplatně, aniž je současně vyloučena trestnost jednání spočívajícího v napomáhání k nepovolenému vstupu za účelem poskytnutí humanitární pomoci cizinci?“

- 32 Předkládající soud v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce požádal Soudní dvůr o projednání věci ve zrychleném řízení podle článku 105 jednacího řádu Soudního dvora. Usnesením ze dne 10. října 2023, Kinsa (C-460/23, EU:C:2023:784), předseda Soudního dvora posledně uvedenou žádost zamítl s odůvodněním, že povaha věci nevyžaduje, aby byla projednána bez zbytečného odkladu.

K předběžným otázkám

- 33 Podstatou dvou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je platnost článku 1 směrnice 2002/90 a článku 1 rámcového rozhodnutí 2002/946 z hlediska Listiny, jakož i výklad Listiny za účelem určení, zda tato Listina brání vnitrostátním ustanovením, kterými byly tyto články provedeny do italského právního řádu.
- 34 Podle ustálené judikatury platí, že v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázku, která mu je položena (rozsudky ze dne 28. listopadu 2000, *Roquette Frères*, C-88/99, EU:C:2000:652, bod 18, a ze dne 20. března 2025, *Porcellino Grasso*, C-116/24, EU:C:2025:198, bod 34). Soudní dvůr může kromě toho zohlednit i pravidla unijního práva, na která vnitrostátní soud ve své otázce neodkázal, a ze všech poznatků předložených vnitrostátním soudem, zejména z odůvodnění předkládacího rozhodnutí, vytěžit ty prvky unijního práva, které je s přihlédnutím k předmětu sporu třeba vyložit [rozsudky ze dne 20. března 1986, *Tissier*, 35/85, EU:C:1986:143, bod 9, a ze dne 22. června 2023, *K. B. a F. S. (Uplatnění ex officio v trestních věcech)*, C-660/21, EU:C:2023:498, body 26 a 27, jakož i citovaná judikatura].
- 35 V projednávané věci je nesporné, že OB je před předkládajícím soudem stíhána mimo jiné pro trestný čin napomáhání k nepovolenému vstupu na italské území, jak je stanoven v čl. 12 odst. 1 konsolidovaného znění právních předpisů v oblasti přistěhovalectví – který provádí čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/90 a čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/946 do italského právního řádu – za to, že zajistila vstup na italské území dvěma nezletilým státním příslušnicím třetí země, které ji doprovázely. Kromě toho ze zjištění tohoto soudu vyplývá, že tyto dvě nezletilé osoby, dcera a neter OB, byly svěřeny do její „odpovědnosti“ a pod její „ochranu“.
- 36 Za těchto okolností je třeba zaprvé uvést, že položené otázky vycházejí z předpokladu, že jednání OB spadá pod obecné protiprávní jednání spočívající v napomáhání k nepovolenému vstupu ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/90, a článek 12 konsolidovaného znění právních předpisů v oblasti přistěhovalectví se omezuje na provedení tohoto ustanovení unijního práva do italského právního řádu. Pokud by tedy některé ustanovení Listiny bránilo tomu, aby se čl. 1 odst. 1 písm. a) vztahoval na takové jednání, jako je jednání OB, taková neslučitelnost by se nutně dotkla tohoto článku 12, pokud by měl být vykládán tak, že se na toto jednání vztahuje.
- 37 Je však třeba připomenout, že podle obecné výkladové zásady musí být unijní akt vykládán v co největším možném rozsahu způsobem, který nezpochybní jeho platnost, a v souladu s veškerým primárním právem, mimo jiné i s ustanoveními Listiny. Pokud tedy předpis sekundárního práva vyžaduje výklad, musí být vykládán v co největším možném rozsahu tak, aby byl v souladu s ustanoveními Smluv a obecnými zásadami unijního práva [rozsudky ze dne 21. března 1991, *Rauh*, C-314/89, EU:C:1991:143, bod 17, a ze dne 13. června 2024, *Komise v. Nizozemsko (Posouzení slučitelnosti opatření, které nebylo kvalifikováno jako státní podpora)*, C-40/23 P, EU:C:2024:492, bod 40].
- 38 Zadruhé je třeba konstatovat, že s ohledem na skutkový stav v původním řízení, jak vyplývá ze žádosti o rozhodnutí předběžné otázky, nejen článek 7 Listiny, který zakotvuje právo na respektování rodinného života, a článek 18 Listiny, který se týká zaručení práva na azyl, na které

odkazuje předkládající soud, ale také, jak zdůraznila Evropská komise v písemném vyjádření, článek 24 Listiny, který zakotvuje práva dítěte, mají rozhodující význam pro zodpovězení otázek tohoto soudu.

- 39 Otázky položené předkládajícím soudem je tedy třeba chápat tak, že jejich podstatou je, zda čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/90, vykládaný zejména ve světle článků 7, 18 a 24 Listiny, musí být vykládán v tom smyslu, že pod obecné protiprávní jednání spočívající v napomáhání k nepovolenému vstupu nespadá jednání osoby, která v rozporu s pravidly upravujícími překračování hranic zajistí vstup nezletilých státních příslušníků třetích zemí, kteří ji doprovázejí a které má ve skutečné péči, na území členského státu, a zda musí být tyto články Listiny vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátním právním předpisům, které trestně postihují toto jednání.
- 40 Podle čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/90 musí každý členský stát přijmout vhodné trestní sankce vůči „každé osobě, která úmyslně napomůže osobě, která není státním příslušníkem členského státu, vstoupit na území členského státu nebo přejít přes území takového státu v rozporu s právními předpisy dotyčného státu o vstupu nebo přechodu cizinců“.
- 41 Ze znění tohoto ustanovení, zejména z výrazů „každé osobě“ a „napomůže“, které jsou v něm uvedeny, vyplývá, že unijní normotvůrce definoval „obecné protiprávní jednání“ uvedené v tomto ustanovení abstraktně, když *a priori* nevyločil žádnou z forem, které může mít napomáhání k nepovolenému vstupu na území členského státu, ani žádnou z osob, které mohou tuto pomoc poskytnout. Totéž platí pro osoby, které mohou získat takovou pomoc.
- 42 Tato otevřená definice obecného protiprávního jednání spočívajícího v napomáhání k nepovolenému vstupu se vysvětluje tím, jak potvrzují body odůvodnění 1 a 2 směrnice 2002/90, že unijní normotvůrce zamýšlel „přijmout opatření k boji proti napomáhání k nepovolenému přistěhovalectví“ v jeho různých formách, a to s cílem účinně bojovat proti takovému přistěhovalectví, a to jak v souvislosti s nepovoleným překračováním hranic ve vlastním smyslu slova, tak i za účelem odhalování sítí vykořisťujících lidské bytosti. Kromě toho z bodů 3 a 4 odůvodnění této směrnice vyplývá, že jejím cílem je přesně vymežit protiprávní jednání spočívající v napomáhání k nepovolenému přistěhovalectví, aby bylo zajištěno účinné provádění rámcového rozhodnutí 2002/946, které stanoví minimální pravidla v oblasti sankcí, odpovědnosti právnických osob a příslušnosti. Konečně z bodu 5 odůvodnění uvedené směrnice vyplývá, že tato směrnice doplňuje další nástroje přijaté pro boj proti nepovolenému přistěhovalectví, nezákonnému zaměstnávání, obchodování s lidmi a pohlavnímu vykořisťování dětí.
- 43 Zajisté otevřené znění čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/90 lze na první pohled vykládat různě. Konkrétně, i když se toto ustanovení výslovně netýká jednání osoby, která v rozporu s pravidly upravujícími překračování hranic zajistí vstup nezletilých státních příslušníků třetích zemí, kteří ji doprovázejí a které má ve skutečné péči, na území členského státu, uvedené ustanovení samo o sobě rovněž výslovně nevyklučuje výklad, podle kterého takové jednání spadá pod obecné protiprávní jednání, které stanoví.
- 44 Tento posledně uvedený výklad však nelze přijmout.
- 45 Na prvním místě svědčí proti takovému výkladu cíle směrnice 2002/90. Jak Komise uvedla v písemném vyjádření, takové jednání totiž nepředstavuje napomáhání k nepovolenému přistěhovalectví, proti němuž je tato směrnice zaměřena, ale vyplývá z toho, že tato osoba převzala osobní odpovědnost, která jí náleží jako osobě vykonávající péči o tyto nezletilé osoby.

- 46 Tento závěr platí tím spíše, na druhém místě, s ohledem na články 7 a 24 Listiny.
- 47 Článek 7 Listiny zaručuje každému zejména právo na respektování jeho rodinného života, přičemž bylo upřesněno, že existence rodinného života je skutkovou otázkou odvislou od reálné podoby blízkých osobních vztahů a základním aspektem rodinného života je možnost rodiče a jeho dítěte být spolu (rozsudek ze dne 14. prosince 2021, Stolična obština, rajon „Pančarevo“, C-490/20, EU:C:2021:1008, bod 61).
- 48 Pokud jde o článek 24 Listiny, jeho odstavec 1 mimo jiné stanoví, že děti mají právo na ochranu a péči nezbytnou pro jejich blaho. Kromě toho tento článek 24 v odstavci 2 stanoví, že při všech činnostech týkajících se dětí, ať už uskutečňovaných veřejnými orgány nebo soukromými institucemi, musí být prvořadým hlediskem nejvlastnější zájem dítěte. Toto ustanovení se vztahuje také na rozhodnutí, která nejsou určena nezletilé osobě, ale mají pro ni závažné důsledky [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2023, GN (Důvod odmítnutí založený na nejvlastnějším zájmu dítěte), C-261/22, EU:C:2023:1017, bod 41 a citovaná judikatura]. Konečně uvedený článek 24 v odstavci 3 v zásadě přiznává každému dítěti právo udržovat pravidelné osobní vztahy a přímý styk s oběma rodiči.
- 49 Podle ustálené judikatury musí být článek 7 Listiny vykládán ve spojení s povinností brát v úvahu nejlepší zájmy dítěte, uznanou v jejím čl. 24 odst. 2, a s přihlédnutím k potřebě dítěte pravidelně udržovat vztahy ve smyslu čl. 24 odst. 3 Listiny [viz rozsudky ze dne 17. listopadu 2022, Belgische Staat (Sezdaný nezletilý uprchlík), C-230/21, EU:C:2022:887, bod 48, a rozsudek ze dne 30. ledna 2024, Landeshauptmann von Wien (Sloučení rodiny s nezletilým uprchlíkem), C-560/20, EU:C:2024:96, bod 49 a citovaná judikatura].
- 50 Kromě toho jelikož prostřednictvím článku 24 Listiny – jak je připomenuto ve vysvětleních k Listině – jsou do unijního práva včleněna hlavní práva dítěte zakotvená v Úmluvě o právech dítěte, kterou ratifikovaly všechny členské státy, při výkladu tohoto článku je třeba náležitě zohlednit i ustanovení této úmluvy (rozsudek ze dne 14. prosince 2021, Stolična obština, rajon „Pančarevo“, C-490/20, EU:C:2021:1008, bod 63). Konkrétně podle čl. 27 odst. 2 uvedené úmluvy nesou rodiče nebo jiné osoby, které se o dítě starají, v rámci svých schopností a finančních možností základní odpovědnost za zabezpečení životních podmínek nezbytných pro rozvoj dítěte.
- 51 S ohledem na články 7 a 24 Listiny, v jejichž světle je třeba vykládat čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/90, jednání osoby, která zajistí nepovolený vstup nezletilých státních příslušníků třetích zemí, kteří ji doprovázejí a které má ve skutečné péči, na území členského státu, nelze považovat za obecné protiprávní jednání spočívající v napomáhání k nepovolenému vstupu ve smyslu posledně uvedeného ustanovení, a to ani v případě, že tato osoba sama nepovoleně vstoupila na toto území.
- 52 Opačný výklad uvedeného ustanovení by vedl k zvlášť závažnému zásahu do práva na respektování rodinného života a práv dítěte zakotvených v člancích 7 a 24 Listiny, a to natolik, že by zasahoval do podstaty těchto základních práv ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny.
- 53 Připustit, že osoba může být potrestána za to, že pouze pomohla nezletilým osobám, které má ve skutečné péči, nepovoleně vstoupit na území členského státu, by totiž představovalo zásah do této podstaty.

- 54 Taková osoba, jako je OB, která zajistí nepovolený vstup nezletilých státních příslušníkům třetích zemí, kteří ji doprovázejí a které má ve skutečné péči, na území členského státu, v zásadě konkrétně plní povinnost vyplývající z její osobní odpovědnosti založené na jejím rodinném vztahu s těmito nezletilými osobami s cílem zajistit jim ochranu a péči nezbytnou pro jejich blaho a rozvoj. Jednání této osoby je především konkrétním projevem její obecné odpovědnosti vůči uvedeným nezletilým osobám.
- 55 Aby proto nedošlo k zásahu do podstaty práva na respektování rodinného života a práv dítěte, zakotvených v článcích 7 a 24 Listiny, nemůže být čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/90 vykládán v tom smyslu, že má za cíl, aby jednání takové osoby, jako je OB, které spočívá v tom, že při svém nepovoleném vstupu na území členského státu s sebou vezme své dítě nebo jinou nezletilou osobu, kterou má ve skutečné péči, bylo kvalifikováno jako „napomáhání k nepovolenému vstupu“ na toto území a jako takové trestně postihováno.
- 56 Z toho vyplývá, že ve světle článků 7 a 24 Listiny musí být čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/90 vykládán v tom smyslu, že jednání osoby, která v rozporu s pravidly upravujícími překračování hranic zajistí vstup nezletilých státních příslušníků třetích zemí, kteří ji doprovázejí a které má ve skutečné péči, na území členského státu, nespadá do působnosti obecného protiprávního jednání spočívajícího v napomáhání k nepovolenému vstupu.
- 57 Na třetím místě je tento výklad čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/90 rovněž nezbytný s ohledem na článek 18 Listiny, který je relevantní, pokud, jako v projednávané věci, dotčená osoba po vstupu na území dotčeného členského státu podala žádost o mezinárodní ochranu.
- 58 V tomto ohledu je třeba zaprvé zdůraznit, že podle článku 18 Listiny je právo na azyl zaručeno při dodržování Ženevské úmluvy a v souladu se Smlouvou o EU a Smlouvou o FEU. Dodržování těchto pravidel je pro členské státy závazné při provádění jak směrnice 2002/90, tak rámcového rozhodnutí 2002/946.
- 59 Jak potvrzuje článek 6 tohoto rámcového rozhodnutí, jak rámcové rozhodnutí, tak směrnice 2002/90 jsou proto použitelné, aniž je dotčena ochrana poskytovaná uprchlíkům a žadatelům o azyl, a zejména dodržování mezinárodních závazků podle článků 31 Ženevské úmluvy členskými státy. Tento článek zakazuje těmto státům stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy, vstoupí nebo jsou přítomni na území těchto států bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost.
- 60 Zadruhé Schengenský hraniční kodex, který se podle svého čl. 3 písm. b) vztahuje na všechny osoby překračující vnitřní nebo vnější hranice členských států, aniž jsou tím dotčena práva uprchlíků a osob žádajících o mezinárodní ochranu, zejména pokud jde o zásadu nevracet uprchlíky, ukládá členským státům podle svého článku 4 povinnost jednat „v plném souladu s příslušnými ustanoveními práva Unie včetně [Listiny], příslušnými normami mezinárodního práva, jako je [Ženevská úmluva], v plném souladu se [...] závazky ohledně přístupu k mezinárodní ochraně, zejména zásadou nenavracení [...]“.
- 61 Zatřetí každý státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti má právo učinit žádost o mezinárodní ochranu na území členského státu, a to i na jeho hranicích nebo v jeho tranzitních prostorách, i když na tomto území pobývá neoprávněně, přičemž toto právo mu musí být přiznáno bez ohledu na to, jakou má taková žádost naději na úspěch. Od podání takové žádosti nelze žadatele v zásadě považovat za osobu pobývajících na území dotčeného členského státu

neoprávněně, dokud o ní nebylo rozhodnuto v prvním stupni, jinak by tím byla ohrožena účinnost práva na azyl, jak je zaručeno v článku 18 Listiny [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. prosince 2020, Komise v. Maďarsko (Přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu), C-808/18, EU:C:2020:1029, bod 102, a ze dne 16. listopadu 2021, Komise v. Maďarsko (Kriminalizace pomoci žadatelům o azyl), C-821/19, EU:C:2021:930, body 136 a 137].

- 62 Z judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že účinnost práva na azyl, jak je zaručeno v článku 18 Listiny, mohou narušit opatření, která bez rozumného odůvodnění odradí státního příslušníka třetí země od podání žádosti o mezinárodní ochranu k příslušným orgánům [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. prosince 2020, Komise v. Maďarsko (Přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu), C-808/18, EU:C:2020:1029, body 102, 103, 118 a 119, a ze dne 22. června 2023, Komise v. Maďarsko (Prohlášení o úmyslu před podáním žádosti o azyl), C-823/21, EU:C:2023:504, body 47 až 51).
- 63 Začtvrté z bodu 9 odůvodnění směrnice 2013/33 vyplývá, že členské státy by měly usilovat o to, aby byly při přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu plně respektovány zásady nejlepšího zájmu dítěte a celistvosti rodiny.
- 64 Kromě toho Závěrečný akt konference zplnomocněných zástupců Organizace spojených národů o postavení uprchlíků a osob bez státní příslušnosti ze dne 25. července 1951, na které byl vypracován text Ženevské úmluvy, zdůrazňuje, že „celistvost rodiny [...] je základním právem uprchlíka“. Stejně tak cílem směrnice 2011/95 je v souladu s bodem 16 jejího odůvodnění zajistit plné dodržování práva na azyl u žadatelů o azyl a jejich rodinných příslušníků, kteří je doprovázejí, a podpořit používání mimo jiné článků 7 a 24 Listiny. Bod 18 odůvodnění této směrnice upřesňuje, že při provádění uvedené směrnice by se členské státy měly řídit především zásadou „nejlepších zájmů dítěte“ a při posuzování těchto zájmů by členské státy měly zejména náležitě zohledňovat zásadu celistvosti rodiny. Článek 23 odst. 1 téže směrnice tak výslovně ukládá členským státům povinnost zajistit, aby mohla být zachována celistvost rodiny.
- 65 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci OB podala žádost o mezinárodní ochranu, požívá práv vyplývajících z učinění takové žádosti, a tudíž nemůže být vystavena trestním sankcím ani z důvodu svého nepovoleného vstupu na italské území, ani z důvodu, že byla při tomto vstupu doprovázena svou dcerou a svou neteří, které má ve skutečné péči.
- 66 Na čtvrtém místě, jak uvedla Komise v písemném vyjádření, výklad čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/90, přijatý v bodech 45 až 65 tohoto rozsudku, je potvrzen Palermským protokolem o pašování přistěhovalců, v jehož světle musí být tato směrnice vykládána. V souladu s článkem 2 tohoto protokolu je totiž jeho cílem kriminalizovat pašování přistěhovalců a zároveň chránit práva samotných přistěhovalců.
- 67 Tento výklad nemá v žádném případě za následek, že by z působnosti trestního práva byla vyňata jednání, která by pod záminkou rodinných vazeb mohla ve skutečnosti sledovat jiné cíle, jako je nepovolené přistěhovalectví, nezákonné zaměstnávání, obchodování s lidmi nebo pohlavní vykořisťování dětí, čímž by tyto děti byly vystaveny vážnému porušení svých základních práv. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že směrnice 2002/90, jak upřesňuje bod 5 jejího odůvodnění, doplňuje další nástroje přijaté pro boj proti nepovolenému přistěhovalectví, nezákonnému zaměstnávání, obchodování s lidmi a pohlavnímu vykořisťování dětí, aniž by je nahrazovala.

- 68 Konečně na pátém místě, jelikož výklad čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/90 v souladu s články 7 a 24 Listiny a s čl. 52 odst. 1 Listiny má za následek vyloučení takového jednání, jako je jednání dotčené ve věci v původním řízení, z oblasti působnosti protiprávního jednání spočívajícího v napomáhání k nepovolenému vstupu ve smyslu tohoto prvního ustanovení, není třeba zkoumat platnost článku 1 směrnice 2002/90, ani vykládat jeho odstavec 2, který se týká zproštění trestní odpovědnosti v případech, kdy je cílem daného jednání poskytnout dotčené osobě humanitární pomoc.
- 69 Kromě toho s ohledem na otázky předkládajícího soudu ohledně slučitelnosti vnitrostátního ustanovení, kterým byl do italského právního řádu proveden zejména čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/90, s unijním právem, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že při provádění opatření provádějících směrnici přísluší orgánům a soudům členských států nejen vykládat své vnitrostátní právo v souladu s touto směrnicí, ale musí rovněž dbát na to, aby se neopíraly o výklad této směrnice, který koliduje se základními právy chráněnými právním řádem Unie nebo s jinými obecnými zásadami uznanými v tomto právním řádu (rozsudky ze dne 29. ledna 2008, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 68, jakož i ze dne 21. června 2022, *Ligue des droits humains*, C-817/19, EU:C:2022:491, bod 87 a citovaná judikatura).
- 70 V této souvislosti je třeba rovněž připomenout, jak bylo uvedeno v bodě 42 tohoto rozsudku, že z bodů 3 a 4 odůvodnění směrnice 2002/90 vyplývá, že cílem čl. 1 odst. 1 této směrnice je přesně vymežit protiprávní jednání spočívající v napomáhání k nepovolenému přistěhovalectví, aby se tak zajistilo účinnější provádění rámcového rozhodnutí 2002/946.
- 71 Členské státy tudíž nemohou při provádění čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/90 zavést do vnitrostátního práva pravidla, která by překračovala rámec obecného protiprávního jednání spočívajícího v napomáhání k nepovolenému vstupu, jak je definováno v tomto ustanovení, tím, že by do něj zahrnuly jednání, na která se uvedené ustanovení nevztahuje, a to v rozporu s články 7 a 24 a s čl. 52 odst. 1 Listiny.
- 72 Kromě toho jsou články 7 a 24 samy o sobě dostačující a nemusí být upřesňovány ustanoveními unijního práva nebo vnitrostátního práva k tomu, aby byla jednotlivcům přiznána práva uplatnitelná jako taková. Pokud by tedy předkládající soud dospěl k závěru, že nemůže vyložit své vnitrostátní právo v souladu s unijním právem, byl by povinen v rámci svých pravomocí zajistit soudní ochranu vyplývající pro jednotlivce z těchto článků a zajistit jejich plný účinek tím, že v případě potřeby upustí od uplatnění článku 12 konsolidovaného znění právních předpisů v oblasti přistěhovalectví (obdobně viz rozsudek ze dne 17. dubna 2018, *Egenberger*, C-414/16, EU:C:2018:257, body 78 a 79).
- 73 S ohledem na výše uvedené důvody je třeba na položené otázky odpovědět tak, že čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/90 ve spojení s články 7 a 24 a čl. 52 odst. 1 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že pod obecné protiprávní jednání spočívající v napomáhání k nepovolenému vstupu nespadá jednání osoby, která v rozporu s pravidly upravujícími překračování hranic zajistí vstup nezletilých státních příslušníků třetích zemí, kteří ji doprovázejí a které má ve skutečné péči, na území členského státu, a že tyto články brání vnitrostátním právním předpisům, které trestně postihují toto jednání.

K nákladům řízení

- 74 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 1 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2002/90/ES ze dne 28. listopadu 2002, kterou se definuje napomáhání k nepovolenému vstupu, přechodu a pobytu, vykládaný ve světle článků 7 a 24 a čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie,

musí být vykládán v tom smyslu, že

pod obecné protiprávní jednání spočívající v napomáhání k nepovolenému vstupu nespadá jednání osoby, která v rozporu s pravidly upravujícími překračování hranic zajistí vstup nezletilých státních příslušníků třetích zemí, kteří ji doprovázejí a které má ve skutečné péči, na území členského státu, a že tyto články brání vnitrostátním právním předpisům, které trestně postihují toto jednání.

Podpisy